

Janowski proti Polsku, rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 1999

Stěžovatel: Janowski

Žalovaný stát: Polsko

Číslo stížnosti: 25716/94

Datum: 21.01.1999

Článek Úmluvy: čl. 10

Rozhodovací formace: Velký senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: nezbytný v demokratické společnosti/přiměřenost/rovnováha mezi dotčenými zájmy, svoboda projevu/sdělovací prostředky, zásah

Významnost: 1

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

21. ledna 1999

VĚC JANOWSKI

(Rozsudek ve věci Janowski versus Polsko)

Evropský soud pro lidská práva, zasedající v souladu s článkem 27 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva) ve znění Protokolu č. 11 a v souladu příslušnými ustanoveními Jednacího řádu Soudu jako Velký senát, který tvořili následující soudci: L. Wildhaber, předseda, E. Palmová, C. Rozakis, Sir N. Bratza, M. Pellonpää, B. Conforti, J. A. Pastor Ridruejo, G. Bonello, J. Makarczyk, P. Kuris, R. Türmen, C. Birsan, M. Fischbach, J. Casadevall, H. S. Grevová, A. Baka, R. Maruste, M. de Salvia, tajemník Soudu, po uzavřené poradě Senátu, která se konala 18. listopadu 1998 a 14. ledna 1999, posledně uvedeného data vynesl následující rozsudek:

POSTUP

1. Případ byl předán Soudu, vytvořenému podle bývalého článku 19 Úmluvy, 26. února 1998 polskou vládou („dále jen Vláda“), polským občanem-Józefem Janowskim (dále jen „žadatel“) 27. února 1998 a Evropskou komisí pro lidská práva (dále jen „Komise“) dne 16. března 1998 během tříměsíční lhůty stanovené bývalými články 32 § 1 a 47 Úmluvy. Tomu předcházelo podání stížnosti proti Polské republice (č. 25716/94) předložené Komisi žadatelem podle bývalého článku 25 dne 25. ledna 1994. Žádost Vlády se opírala o bývalý článek 48 Úmluvy, žadatelova žádost k Soudu se odvolávala na bývalý článek 48 ve znění Protokolu č. 9, který Polsko ratifikovalo, žádost Komise se odvolávala na bývalé články 44 a 48 Úmluvy a na deklaraci, kterou Polsko uznalo pravomoc Soudu (bývalý článek 46 Úmluvy). Předmětem uvedených podání byla žádost o vydání rozhodnutí, zda skutkový děj případu zakládá porušení

závazků odpovědného státu podle článku 10 Úmluvy.

2. K dotazu učiněnému v souladu s ustanovením 35 § 3 (d) bývalého jednacího řádu Soudu B žadatel prohlásil, že si přeje zúčastnit se jednání před soudem, a ustanovil advokáta ke svému zastupování (bývalé ustanovení 31). Advokátovi povolil tehdejší předseda Soudu R. Bernhardt, aby hovořil polsky (bývalé ustanovení 28 § 3).
3. Jako předseda senátu, který byl původně jmenován (bývalý článek 43 Úmluvy a bývalé ustanovení 21) zejména pro projednání procesních otázek, které by mohly vzniknout předtím, než vstoupí v platnost Protokol č. 11, konzultoval R. Bernhardt prostřednictvím tajemníka se zástupcem Vlády, právním zástupcem žadatele a zástupcem Komise organizaci písemného postupu. V souladu s následným usnesením tajemník obdržel vyjádření žadatele 13. července a Vlády 7. srpna 1998. Písemné podání zástupce Komise bylo předloženo 15. září 1998.
4. Jakmile 1. listopadu 1998 vstoupil v platnost Protokol č. 11 a v souladu s jeho článkem 5 § 5. byl případ předán Velkému senátu nově vytvořeného Soudu. Do Velkého senátu byl z moci úřední jmenován J. Makarczyk, soudce zvolený v zastoupení Polska (článek 27 § 2 Úmluvy a ustanovení 24 § 4 Jednacího řádu Soudu), L. Wildhaber, předseda Soudu, E. Palmová, místopředsedkyně Soudu, C. Rozakis, místopředseda Soudu, Sir Nicolas Bratza a M. Pellonpää, místopředsedové sekce (článek 27 § 3 Úmluvy a ustanovení 24 §§ 3 a 5 /a/). Ostatními členy jmenovanými v souladu s jednacím řádem Soudu byli B. Conforti, J. A. Pastor Ridruejo, G. Bonello, P. Kuris. V. Strážnická, C. Birsan. M. Fischbach, J. Casadevall, H. S. Grevová, A. Baka a R. Maruste. Následně se paní V. Strážnická nemohla zúčastnit projednávání případu a byla nahrazena R. Türmenem (ustanovení 24 § 5 /b/).
5. Dle rozhodnutí Soudu (ustanovení 99) Komise delegovala jednoho ze svých členů, pana M. Nowického, k účasti na projednávání případu Velkým senátem.
6. V souladu s rozhodnutím předsedy se veřejné ústní jednání konalo v Paláci lidských práv ve Strasbourgu 18. listopadu 1998. Soudu se předtím sešel na přípravném zasedání.

Před Soud předstoupili:

(a) za Vládu její zástupce profesor mezinárodního práva veřejného K. Drzewicki, právní poradkyně a soudkyně Ministerstva spravedlnosti E. Chalubinska a jako poradci A. Kalinski z kanceláře zástupce Vlády. M. Luczka, náměstek stálého představitele Polska u Rady Evropy, a M. Debská z kanceláře zástupce Vlády;

(b) za žadatele advokátka z Lodže B. Banasiková;

(c) za Komisi její zástupce M. Nowicki a tajemnice M. - T. Schoepferová.

Soud vyslechl přednesy pana Nowického, paní Banasikové a pana Drzewického.

SKUTKOVÁ ZJIŠTĚNÍ

1. Zvláštní okolnosti případu
2. Žadatel se narodil v roce 1937. Je novinář a žije ve Zdunské Woli v Polsku.
3. Dle svého vyjádření žadatel 2. září 1992 upozoroval dva městské strážníky, jak nařizují pouličním prodavačům, aby opustili náměstí ve Zdunské Woli. kde asi nebyl místními úřady povolen prodej, a aby své provizorní stánky přesunuli na nedaleké tržiště. Vláda tvrdila, že strážníci, kteří jednali z důvodů hygienických a dopravních, pouze požádali prodavače, aby se přesunuli na nedaleké tržiště. Žadatel dále prohlásil, že zasáhl a informoval strážníky, že jejich činnost nemá právní opodstatnění a narušuje právem chráněnou a zaručenou svobodu v ekonomické oblasti. Poukázal na to, že místní úřady nevydaly žádné nařízení povolující strážníkům vyklidit náměstí. Žadatel si všiml, že strážníci jednají zjevně pouze na základě ústní instrukce starosty, a trval na tom, aby prodavači zůstali. Výměně názorů mezi žadatelem a

strážníky přihlížela skupina okolostojících.

4. Následně, blíže neurčeného data, okresní prokurátor ve Zdunské Woli zahájil trestní řízení proti žadateli. Dne 5. ledna 1993 okresní prokurátor podal u okresního soudu ve Zdunské Woli návrh obžaloby. Žadatel byl obviněn, že napadl městskou stráž během výkonu služby a že jednal se zjevným pohrdáním právním pořádkem, což je trestný čin uvedený v článku 236 v souběhu s článkem 59 § 1 trestního zákona.
5. Dne 29. dubna 1-993 okresní soud obvinil žadatele podle článku 236 trestního zákona ze slovního napadení dvou městských strážníků. Soud rozhodl, že se jedná o trestný čin chuligánství dle ustanovení článku 59 § 1 trestního zákona. Žadatel byl odsouzen k osmi měsícům odnětí svobody s podmíněným odkladem na dva roky a k pokutě 1 500 000 starých zlotých (PLZ). Bylo mu rovněž nařízeno zaplatit 400 000 PLZ na dobročinné účely a náklady soudního řízení ve výši 346 000 PLZ.
6. Blíže neurčeného data se žadatel proti rozsudku odvolal s odůvodněním, že jeho obvinění bylo založeno na nedostatečných důkazech. Poukázal na to, že okresnímu soudu se nepodařilo přesně stanovit, jaká difamující slova byla použita, a pouze zjistil, že žadatel nazval strážníky „nevědomými“. Na tato slova nelze pohlížet jako na útok, ale jako na přípustnou kritiku státních úředníků. Žadatel dále prohlásil, že soud špatně aplikoval právo, neboť oproti jeho nálezu je zjevné, že žadatel se chuligánství nedopustil, neboť měl v úmyslu pouze chránit pouliční prodavače proti nezákonnému jednání strážníků.
7. Dne 29. září 1993 krajský soud v Sieradzi zrušil část napadeného rozsudku týkající se odnětí svobody a nařídil zaplatit 400 000 PLZ na dobročinné účely. Potvrdil však pokutu 1 500 000 (PLZ) a snížil náklady řízení na 150 000 PLZ. Krajský soud byl toho názoru, že soud prvního stupně nesprávně posoudil skutkovou podstatu zmíněného trestného činu jako chuligánství, protože motivem jednání žadatele byla obrana pouličních prodavačů před jednáním městských strážníků, které považoval za nezákonné. Proto jednání žadatele není jednáním bez omluvitelného důvodu, což je nezbytnou podmínkou pro trestný čin chuligánství.
8. Dále krajský soud souhlasil s žadatelem, že městská rada ve Zdunské Woli nevydala žádnou vyhlášku zakazující prodej zboží na ulicích a že v této době a v tomto místě nebylo uveřejněno žádné oznámení k tomuto účelu. Proto zjištění soudu, že žadatel zjevně pohrdal právním pořádkem, není odůvodněné.
9. Konečně krajský soud zjistil, že rozsudek se nezmiňuje o nadávkách pronesených žadatelem. Avšak konstatoval, že ve spise je dostatek důkazů k závěru, že žadatel ve skutečnosti strážníky napadl, neboť je nazval „blbci“ a „hlupáky“. Tato slova jsou běžně považována za útočná a jejich použitím žadatel překročil meze svobody projevu. Soud shledal, že obvinění podle článku 236 trestního zákona bylo správné, neboť uvedené ustanovení má zajistit, aby státním úředníkům nebylo bráněno ve výkonu jejich povinností.
10. Příslušné domácí právo
11. V rozhodné době právní úprava stanovila následující:

„Každý, kdo napadne státního úředníka ... při výkonu jeho povinností nebo v souvislosti s jejich výkonem, bude potrestán odnětím svobody až na dva roky, omezením osobní svobody nebo pokutou.“

Článek 59 § 1 trestního zákona:

„Jestliže pachatel spáchal úmyslný trestný čin chuligánství, soud stanoví trest ve výši nejméně jeden a půl násobku dolní hranice ...“

Článek 120 § 14 trestního zákona stanovil, že trestný čin je považován za chuligánství, pokud pachatel jednal na veřejnosti bez omluvitelného důvodu nebo se zjevně neomluvitelným důvodem a prokázal tak zjevné pohrdání právním pořádkem.

JEDNÁNÍ PŘED KOMISÍ

16. Pan Janowski se obrátil na Komisi 25. ledna 1994. Odvolal se na článek 6 Úmluvy a stěžoval si, že okresní soud ve Zdunské Woli mu odmítl právní pomoc a výslech dvou svědků a v protokolu nezaznamenal prohlášení svědků a žadatele během procesu. Rovněž si stěžoval, že jeho obviněním bylo porušeno právo na svobodu projevu podle článku 10 Úmluvy.
17. Komise prohlásila dne 27. listopadu 1996 jeho stížnost (č. 25716/94) za přípustnou s výjimkou stížnosti podle článku 6 Úmluvy. Ve své zprávě z 3. prosince 1997 (článek 31) vyjádřila osmi hlasy k sedmi názor, že článek 10 byl porušen.

KONEČNÉ NÁVRHY PŘEDLOŽENÉ SOUDU

18. Žadatel ve svém podání žádal Soud, aby rozhodl, že okolnosti případu zakládají porušení článků 3, 6, 7 § 1 a 10 Úmluvy a přiznal mu spravedlivé zadostiučinění podle bývalého článku 50 (nyní článek 41).

Vláda požádala Soud, aby rozhodl, že v tomto případě k porušení článku 10 nedošlo.

PRAVNÍ ZJIŠTĚNÍ

1. Předmět sporu
2. Ve svém podání k Soudu žadatel uvedl několik stížností podle článků 3, 6, 7 § 1 a 10 Úmluvy. Soud zjišťuje, že pouze stížnost žadatele podle článku 10 na to, že obviněním bylo porušeno jeho právo na svobodu projevu, byla prohlášena Komisí za přípustnou (viz odstavce 16 a 17 výše).
3. Na Soudu je proto požadováno pouze přezkoumat stížnost žadatele podle článku 10 (viz *mutatis mutandis* rozsudek *Mc Ginley a Egan v. Spojené království* z 9. června 1998).
4. Údajné porušení článku 10 Úmluvy
5. Pan Janowski prohlásil, že jeho obvinění z napadení městské stráže narušilo jeho právo na svobodu projevu podle článku 10 Úmluvy, který stanoví:

„1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.

2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat lakovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.“

Komise souhlasila s argumenty žadatele, zatímco Vláda uvedla, že skutkový děj případu nezakládá porušení článku 10.

1. Existence zásahu
2. Účastníci řízení se shodli, že žadatelovo obvinění bylo zásahem do výkonu práva svobody projevu. Soud nevidí důvod k jinému závěru.
3. Zásah je v protikladu k článku 10, pokud není „předepsán zákonem“ z jednoho či více zákonných důvodů uvedených v odstavci 2 článku 10 a „v demokratické společnosti nezbytný“ pro dosažení tohoto účelu nebo účelů.
4. „Předepsáno zákonem“
5. Soud má zato, a skutečně toto nebylo před ním zpochybněno, že zásah byl „předepsán

zákonem“. Žadatelovo obvinění se zakládalo na článku 236 trestního zákona (viz odstavce 14 a 15 výše).

6. Zákonný účel

7. Komise s odkazem na rozhodnutí odvolacího soudu, který vyložil, že účelem žadatelova obvinění bylo zajistit nerušený výkon povinností státních úředníků, konstatovala, že zásah byl zákonný za účelem zabránění výtržnosti (viz odstavec 14). Vláda souhlasila, že zabránit výtržnosti bylo jedním z zákonných účelů sledovaných státními orgány, ale doplnila, že druhým zákonným účelem byla ochrana pověsti a práv městské stráže.

8. S přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu a k odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu má Soud za to, že žadatel byl obviněn ze zákonného důvodu, neboť účelem bylo zabránit výtržnictví. Napadený zásah proto splňuje podmínky zákonnosti stanovené článkem 10 § 2.

9. „Nezbytné v demokratické společnosti „

10. Argumenty před Soudem

11. Žadatel tvrdil, že jeho obvinění z napadení městské stráže není nezbytným zásahem podle odstavce 2 článku 10 Úmluvy. Poukázal na to, že neměl v úmyslu napadnout strážníky, ale pouze jim chtěl sdělit, že jednají nezákonně. Ačkoli ostře nesouhlasil sjednáním strážníků, volená slova je třeba považovat za vhodná. Dále, protože strážníci jednali v rozporu se zákonem, nemohou požívat zvláštní ochrany před kritikou.

Konečně žadatel tvrdil, že je novinář, proto jeho obvinění je nutno chápat šířeji jako pokus státních orgánů o cenzuru a zabránění kritice v budoucnosti.

28. Komise konstatovala, že státní úředníci, kteří jednají jako úřední osoba jsou podobně jako politici, podrobování širší míře kritiky. Pokud jednají nezákonně, musí očekávat kritiku od občanů a musí přijmout, že někdy může být drsná nebo ostře vyjádřená. Žadatel mohl napadnout strážníky slovy „blbci“ a „hlupáci“. Avšak vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, zejména vzhledem ke skutečnosti, že spontáně reagoval na neoprávněné jednání strážníku a vybočil z obvyklé zdvořilosti a vyjádřil kritiku v průběhu prudké výměny názorů, nepřekročil meze přijatelné kritiky. Dále Komise poukázala na to, že státní orgány obvinily žadatele pouze na základě verbálního napadení dvěma slovy, aniž by vzaly v úvahu situaci, která vyvolala jeho reakci. Komise došla k závěru, že žadatelovo obvinění nebylo úměrné chráněnému zákonnému zájmu a nebylo nezbytné v demokratické společnosti, proto byl článek 10 porušen.

Zástupce Komise dodal, že v demokratické společnosti musí být dovoleno, aby občané reagovali na chování státních úředníků dokonce, když jejich reakce nejsou oprávněné a mají kontroverzní formu. Navíc, úředníci prosazující zákon nemají reagovat na útočné komentáře svého jednání, neboť toto tvoří součást rizika při výkonu povolání.

29. Vláda nesouhlasila s názorem Komise, že státní zaměstnanci jednající z moci úřední jsou, podobně jako politici, podrobování vyšší míře přijatelné kritiky. Jakkoli nemají být zbytečně podezíraví a mají přijmout kritiku, musí současně požívat ochrany proti neoprávněným útokům, aby mohli vykonávat účinně své povinnosti. Vláda dále zpochybnila závěr Komise, který se týkal nezákonnosti jednání městských strážníků, protože ti měli právo z důvodů hygienických a dopravních přikázat prodáváčům, aby opustili náměstí (viz odstavec 8 výše). Kritika, kterou vyjádřil žadatel, nemohla mít širší rámec, protože nešlo o kritiku ve sdělovacích prostředcích a nebyla součástí veřejné debaty k důležitým problémům. Protože pokuta udělaná žadateli byla úměrná chráněným zájmům, Vláda závěrem požadala Soud, aby odmítl porušení článku 10.

30. Hodnocení Soudu

(a) Obecné zásady

30. Soud znovu připomíná základní zásady, které vyplývají z jeho rozsudků vztahujících se k článku 10.

(i) Svoboda projevu je jedním z nejdůležitějších institutů demokratické společnosti a jednou ze základních podmínek jejího pokroku a plné realizace každého jedince. Podle odstavce 2 se vztahuje nejen na „informace“ nebo „myšlenky“, které jsou přijímány příznivě nebo považovány za neútočné nebo neutrální, ale vztahuje se i na to, co je útočné, šokující nebo rušivé. Takové jsou požadavky plurality, tolerance a volnomyšlenkářství, bez nichž není „demokratické společnosti“. Jak je zakotveno v článku 10, tato svoboda má své výjimky, které však musí být přesně vymezeny a jakýkoli požadavek na omezení musí být přesvědčivý (viz následující rozsudky: *Handyside v. Spojené království* ze 7. prosince 1976, řada A. č. 24, str. 23, § 49, *Lingens v. Rakousko* z 8. července 1986, řada A. č. 103, str. 26. § 41 a *Jersild v. Dánsko* z 13. září 1994, řada A, č. 298, str. 23, § 31).

(ii) Přídomek „nezbytný“ podle článku 10 § 2 implikuje existenci „naléhavé společenské potřeby“. Vysoké smluvní státy mají určitou volnost v hodnocení, zda existuje taková potřeba, ale toto jde ruku v ruce s evropským dohledem, který zahrnuje jak legislativu, tak rozhodovací praxi, která ji aplikuje, včetně rozhodování nezávislých soudů. Soud má proto pravomoc vydat konečné rozhodnutí, zda „omezení“ je slučitelné se svobodou projevu chráněnou článkem 10 (viz výše uvedené rozhodnutí ve věci *Lingens*, str. 25. § 39).

(iii) Při výkonu dohledu musí Soud zkoumat napadený zásah z hlediska všech okolností případu včetně obsahu sdělení použitých proti žadateli a souvislostí, ve kterých je pronasl. Zejména musí Soud stanovit, zda předmětný zásah byl „úměrný chráněnému zákonnému účelu“ a zda důvody předložené státními orgány jsou „právně významné a dostatečné“ (viz výše uvedené rozhodnutí ve věci *Lingens*, str. 25-26, § 40 a *Barfod v. Dánsko* z 22. února 1989, řada A, č. 149, str. 12. § 28). Přitom Soud musí dojít sám k přesvědčení, že státní orgány jednali standardně v souladu se zásadami zakotvenými v článku 10 a kromě toho se opírali o přijatelné zhodnocení relevantních skutečností (viz výše uvedený rozsudek ve věci *Jersild*, str. 24. § 31).

(b) Aplikace výše uvedených zásad v tomto případě

31. V předloženém případě je úkolem Soudu, aby určil vzhledem ke všem okolnostem, zda omezení svobody projevu pana Janowského odpovídalo „naléhavé společenské potřebě“ a bylo „úměrné chráněnému zákonnému účelu“ a zda ospravedlňující důvody uvedené státními orgány byly „právně významné a dostatečné“.

32. V této souvislosti Soud zjišťuje, že žadatel byl obviněn ze slovního napadení městských strážníků tím, že je nazval „blbci“ a „hlupáky“ během incidentu na náměstí. Svědky byli okolostojící a napadení se týkalo jednání městských strážníků, kteří požadovali, aby se pouliční prodavači odebrali z náměstí jinam (viz odstavec 8 výše). Žadatelovy poznámky proto nebyly součástí otevřené diskuse k veřejným záležitostem, ani se netýkaly svobody projevu tisku, neboť jakkoli je žadatel povoláním novinář, jasně při této příležitosti jednal jako soukromá osoba. Soud dále zjišťuje, že žadatelovo obvinění se zakládalo na použití dvou slov, která jak soud prvního stupně, tak odvolací soud posoudily jako napadení, a nikoli na skutečnosti, že kritizoval strážníky nebo tvrdil, že jejich jednání je nezákonné (viz výše odstavce 10 a 14).

Za těchto okolností Soud není přesvědčen tvrzením žadatele, že jeho obvinění bylo míněno širěji jako pokus státních orgánů o cenzuru a zabránění kritice v budoucnosti (viz výše odstavec 27).

33. Soud rovněž zaznamenává odůvodnění Komise, že státní úředníci, kteří jednají jako úřední osoba, jsou podobně jako politici podrobováni širší míře kritiky (viz odstavec 28 výše). Nepochybně za určitých okolností mohou meze být vůči státním zaměstnancům při výkonu služby širší než ve vztahu k soukromým osobám. Nelze však říci, že státní zaměstnanci se

vědomě vystavují možnosti chytání za slovo a Čin do té míry, jako je tomu u politiky, a že s nimi má být jednáno stejným způsobem jako s politiky, pokud jde o kritiku jejich jednání (viz rozsudek Oberschlick v. Rakousko /č. 2/ z 1. července 1997, Záznamy 1997 - IV, str. 275. § 29).

Navíc státní zaměstnanci musí požívat důvěru veřejnosti bez nepřipustného zmatku, pokud mají být při plnění svých úkolů úspěšní, proto se může ukázat nezbytné, aby byli chráněni před agresivními a urážlivými slovními útoky, pokud jsou ve službě. V tomto případě požadavky takové ochrany nebyly zvažovány ve vztahu ke svobodě tisku nebo otevřené diskusi o veřejných záležitostech, protože žadatelovy poznámky nebyly v této souvislosti proneseny (viz odstavec 32 výše a výše citované rozhodnutí ve věci Lingens. str. 26, § 42 in fine)

34. Podle názoru Soudu, důvody vedoucí k obvinění žadatele byly právně významné ve vztahu k chráněnému zákonnému zájmu. Je pravda, že žadatel se uchýlil k urážlivému vyjadřování mimo obvyklou zdvořilost v zájmu spoluobčanů během vyostřené diskuse. Tyto vyjadřovací prostředky byly určeny úředníkům prosazujícím právo, kteří jsou vycvičeni, jak na to odpovídat. Avšak napadl strážníky na veřejném místě před skupinou okolostojících během výkonu služby. Jednání strážníků, jakkoli se nezakládalo na přímé právní úpravě městské rady, ale na zvážení hygienické a dopravní situace, neodůvodňovalo ostré a urážlivé slovní útoky (viz odstavec 8 výše). Následně, i kdyby existovaly nějaké okolnosti vedoucí k jinému výkladu, pro rozhodnutí vnitrostátních soudů existují dostatečné důvody.

(c) Závěr

35. S přihlédnutím k uvedenému Soud vyjadřuje uspokojení, že důvody uvedené státními orgány byly „právně významné a dostatečné“ pro účely odstavce 2 článku 10. Soud dále zjišťuje, že vzhledem ke konkrétním okolnostem tohoto případu následný zásah byl úměrný významu chráněného zájmu. V této souvislosti je důležité zaznamenat, že žadatelův trest byl podstatně snížen na základě odvolání a. co je příznačné, trest odnětí svobody byl Sieradzským krajským soudem zrušen (viz odstavec 12 výše). Celkově nelze říci, že by státní orgány překročily jim dostupnou míru volnosti uvážení vzhledem k přijatým opatřením.

Tedy k porušení článku 10 Úmluvy nedošlo.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD

Potvrzuje dvanácti hlasy ku pěti, že nedošlo k porušení článku 10 Úmluvy.

Vyhotoveno v anglickém a francouzském jazyce a vyhlášeno na veřejném zasedání v Paláci lidských práv ve Strasbourgu 21 ledna 1999.

Michele DE SALVIA

tajemník

Luzius WILDHABER

předseda